

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118200554
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5118200554.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcov: 1/ H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., ul. P. č. XXX/X, 2/ E. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., ul. E. č. XXX/XX, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., so sídlom Kálov č. 653/23-2, Žilina, IČO: 47 253 096, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Kubániho č. 16, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti právnych úkonov a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6Csp/4/2018-340 zo dňa 02. júla 2021, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. zostáva **n e d o t k n u t ý**.

Vo výroku II., IV. a V. rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca 1/ **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný **m á** voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6Csp/4/2018-340 zo dňa 02.07.2021 rozhodol tak, že súd návrh žalobcov 1/ a 2/ na prerušenie konania do doby, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vedeného pod sp. zn. C-485/19 zamietá (výrok I.). Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2.607,26 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Žaloba sa v časti nároku uplatneného žalobcom 1/ o zaplatenie sumy 6.347,35 eur zamietá (výrok III.). Žalovaný má voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinštančného konania v rozsahu 48,36 % (výrok IV.). Žalovaný má voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinštančného konania v rozsahu 100 % (výrok V.).

2. V preskúmvanej veci sa žalobca 1/ H. U. (pôvodne len žalobca - poznámka odvolacieho súdu) proti žalovanému domáhal rozhodnutia, ktorým zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013, uzatvorené medzi žalobcom 1/ a žalovaným sú absolútne neplatné, a to v časti úrokov. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, a to vo výške rozdielu medzi obdržanými finančnými prostriedkami a istinou zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013. Žalobu odôvodnil tým, že uzavrel so žalovaným označené zmluvy o revolvingovom úvere, ktorých predmetom bolo poskytnutie úveru. Dňa 11.09.2015 bol ním dlh z úverov splatený. Napriek splateniu celej dlžnej sumy z jeho strany došlo zo strany žalovaného k vymáhaniu tohto dlhu,

ktorý však už neexistuje. Dňa 12.06.2017 žalovaný oznámil žalobcovi 1/, že voči nemu eviduje dlh, a to v celkovej výške 6.701,22 eur vyplývajúci z vyššie uvedených revolvingových úverov. Taktiež žalovaný na základe listu zo dňa 12.05.2017 vyzval jeho zamestnávateľa na vykonávanie zrážok zo mzdy, ktorý ich v prospech žalovaného aj vykonával. Podľa žalobcu 1/ zo strany žalovaného dochádzalo prostredníctvom jeho zamestnávateľa k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor. Z tohto dôvodu žalobca 1/ podal návrh na vydanie neodkladného opatrenia, na základe ktorého dňa 19.10.2017 súd rozhodol o povinnosti jeho zamestnávateľa zdržať sa vykonávania zrážok z jeho mzdy, a to až do právoplatného skončenia vo veci samej. Žalobca 1/ tvrdil, že je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných zmlúv v časti úrokov a bez tohto určenia by bolo ohrozené jeho právo alebo by sa jeho právne postavenie stalo neistým, nakoľko bol z jeho strany dlh z revolvingových úverov splatený a zo strany žalovaného by naďalej dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor. Žalobca 1/ namietal rozpor s dobrými mravmi, kde podľa ust. § 39 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“) žalovaný postupoval voči nemu ako spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že výška ročného úroku, ktorý je vo všetkých napádaných zmluvách vo výške cca 70 %, absolútne odporuje dobrým mravom. Žalobca 1/ ďalej poukázal na ustanovenia v rozhodcovskej doložke upravenej v čl. 18 zmluvných dojednaní a zmluvnej pokute v prípade omeškania splátok upravenej v čl. 14 zmluvných dojednaní, v ktorých sa zmluvná pokuta v závislosti od dĺžky omeškania pohybovala až na úrovni 30 % z dlžnej sumy. Zároveň doplnil, že ďalšou z neprijateľných zmluvných podmienok bola aj výška odplaty dohodnutá v čl. 8 ods. 8.1 predmetných zmlúv, ktorú bol žalobca povinný uhradiť, a to bez toho, aby žalobca túto službu reálne využil.

3. Okresný súd uznesením č. k. 6Csp/4/2018-138 zo dňa 05.11.2018 pripustil zmenu petitu žaloby navrhnutú žalobcom v podaní doručenom súdu dňa 12.03.2018 a ozrejmenej dňa 09.10.2018 s tým, že žalobca sa v ďalšom konaní domáha vydania rozhodnutia v nasledovnom znení rozsudového výroku: Súd určuje, že zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 sú neplatné v časti bodu 6 zmlúv upravujúcich výšku úrokovej sadzby a v časti bodu 8 zmlúv upravujúcich dohodu o poskytnutí služby. Súd určuje, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010 v časti článku č. 14 a 18 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, a zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 v časti článku č. 14 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere sú neplatné. Súd určuje, že úvery poskytnuté na základe zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 sú bezúročné a bez poplatkov. Súd určuje, že dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013 a č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 sú neplatné. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie spolu vo výške 8.954,61 eur. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania.

4. Uznesením č. k. 6Csp/4/2018-182 zo dňa 20.12.2019 okresný súd pripustil pristúpenie E. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX K., do konania na strane žalobcov.

5. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 03.06.2020 uviedol, že z doposiaľ predložených podaní nie je zrejmé, aký právny záujem majú žalobcovia na súbežnom určovaní aj neplatnosti časti zmluvy a aj bezúročnosti úveru z tej ktorej zmluvy a súčasne resp. navyiac aj pri určovaní neplatnosti jednotlivých dohôd o zrážkach zo mzdy. Tiež tvrdil, že žalobkyňa 2/ nemá žiadnu vecnú legitimáciu v spore ohľadne žalovaného nároku a neboli predložené ani žiadne dôkazy, aby toto preukázali.

6. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6Csp/4/2018-210 zo dňa 05.06.2020 rozhodol nasledovne: žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu vo výške 8.954,61 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), súd určuje, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013, uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným a dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným, sú neplatné (výrok II.), súd konanie v časti o ponechanie v platnosti neodkladného opatrenia nariadeného Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 45Csp/6/2017-39 zo dňa 19.10.2018 do právoplatného skončenia konania Okresného súdu Žilina vedeného pod sp. zn. 6Csp/4/2018, zastavuje (výrok III.). Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietá (výrok IV.). Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania (výrok V.).

7. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8CoCsp/45/2020-286 zo dňa 29.01.2021 rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a V. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo výrokoch II., III. a IV. zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Súd následne predmetnú vec posúdil podľa ust. § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zák. 129/2010 Z. z.“) v znení platnom a účinnom od 11.06.2010, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 11.06.2010, od 01.12.2011, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 10.06.2013.

9. Vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s listinnými dôkazmi mal zistené, že žalobca 1/ a žalobkyňa 2/ uzatvorili so žalovaným 1. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.290,84 eur (1.500,- eur + 790,84 eur - dôkaz č. l. 107 spisu), 2. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 1.832,61 eur (1.200,- eur + 632,61 eur - dôkaz na č. l. 103 spisu), 3. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.290,84 eur (1.500,- eur + 790,84 eur - dôkaz na č. l. 147 spisu). Žalobca 1/ uzatvoril so žalovaným 4. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.358,31 eur (1.500,- eur + 858,31 eur - dôkaz na č. l. 115 spisu).

10. Súd v nadväznosti na uznesenie odvolacieho súdu povinný opätovne posúdiť prípadné premlčanie zo strany žalobcom 1/ uplatneného nároku, a to vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Zároveň mal zohľadniť namiesto 10-ročnej objektívnej premlčacej doby aplikovateľnej pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení z dôvodu, že žalobca 1/ jednoznačne nepreukázal úmysel žalovaného na jeho bezdôvodnom obohacovaní, trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu a subjektívnu dvojročnú premlčaciu lehotu, ktorú mal v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu začať počítať prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne splatením každej ďalšej splátky až nakoniec splatením poslednej splátky ohľadom každej jednotlivej zmluvy o revolvingovom úvere.

11. V prvom rade súd považoval za potrebné si ustáliť, kedy došlo zo strany žalobcu 1/ k splateniu istín jednotlivých zo strany žalovaného poskytnutých úverov (nakolko z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov bol žalobca 1/ povinný zaplatiť žalovanému len súčet istín poskytnutých úverov, plnenia, ktoré boli realizované nad rámec istín úverov, boli plneniami bez právneho dôvodu, a teda bezdôvodným obohatením na strane žalovaného). Z prehľadu pohľadávok predložených žalovaným Vojenskému útvaru Žilina voči žalobcovi 1/ (č. l. 42 spisu), ako aj z príjmového pokladničného dokladu č. l. 43 spisu, pričom tieto dôkazy boli medzi stranami nespornými vyplynulo, že: - istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. 8200030107 vo výške 2.290,84 eur bola splatená žalobcom 1/ v r. 2013, - istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. 8500017369 vo výške 1.832,61 eur bola splatená žalobcom 1/ v apríli 2015, - istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. 8200054667 vo výške 2.290,84 eur bola splatená žalobcom 1/ v auguste 2015, - istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. 8200060427 vo výške 2.358,31 eur bola splatená žalobcom 1/ v septembri 2015. Následne súd ustálil, a to na základe právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom, ktorým bol viazaný, že pokiaľ mal súd posudzovať plynutie subjektívnej premlčacej doby odo dňa splatenia každej jednotlivej splátky pri každom jednotlivom úvere, že v takom prípade moment plynutia subjektívnej premlčacej doby (ktorá má plynúť odo dňa, keď sa žalobca 1/ dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil), začína plynúť rovnakým okamihom ako trojročná objektívna premlčacia lehota (ktorá má začať plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo). Obidve premlčacie doby v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že vedomosť žalobcu 1/ o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úverov je aj v zmysle názoru odvolacieho súdu potrebné spájať s jeho vedomosťou o existencii zák. č. 129/2010 Z. z., začínajú plynúť tým istým momentom, teda odo dňa splatenia jednotlivých splátok. Vzhľadom na uvedené súd vzal do úvahy deň, kedy žalobca 1/ uplatnil svoj nárok na súde, pričom na základe informácie na č. l. 1 spisu (text za prvou odrážkou), ako aj z uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 45Csp/6/2017-39 zo dňa 19.10.2017 a z informácie uvedenej k podaniu predmetného návrhu uvedenej v elektronickom archíve vedenom ku konaniu sp. zn. 45Cso/6/2017 zistil, že žaloba bola v tejto veci podaná dňa 24.11.2017. Následne vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa plynutia premlčacích lehôt v súvislosti s bezdôvodným obohatením vyhodnotil (nakolko v prípade existencie subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty je potrebné, aby v momente uplatnenia /vykonania/ práva neskončila plynúť ani jedna z premlčacích dôb), že nepremľčanými sú pohľadávky žalobcu 1/ voči žalovanému z titulu plnenia nad rámec istín predmetných úverov, ktoré žalobca 1/ žalovanému splatil najneskôr dva roky pred uplatnením svojho nároku na súde (teda najneskôr 24.11.2015).

12. Súd na základe vyjadrenia žalobcu 1/ zo dňa 12.03.2018 (č.l. 40 spisu), ako aj na základe ďalších listinných dôkazov (č.l. 43, 43 rub a 44 spisu), ako aj na základe vyjadrenia žalovaného zo dňa 03.06.2020 (č.l. 193, 193 rub) konštatoval, že rozsah plnenia žalobcu 1/ uvádzaný zo strany jednej, prípadne druhej strany sporu, nebol v tomto spore žiadnym spôsobom a nikým popieraný. Dospel tak k

záveru, že za obdobie od 22.12.2015 do 09.10.2017 splatil žalobca 1/ žalovanému z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200030107 sumu 803,70 eur (10 x 80,37 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8500017369 sumu 403,81 eur (64,29 eur x 5 + 63,09 eur + 1,20 eur + 18,07 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 803,70 eur (10 x 80,37 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 596,05 eur, pričom súčet vyššie uvedených plnení zo všetkých štyroch zmlúv predstavuje sumu 2.607,26 eur (803,70 eur + 403,81 eur + 803,70 eur + 596,05 eur). Následne súd musel konštatovať, že pohľadávka uplatnená žalobcom 1/ nad rozsah vyššie uvedeného súčtu súm bola ním žalovanému zaplatená v období pred 24.11.2015. Z toho dôvodu, poukazujúc pritom na závery prijaté vyššie v tomto bode odôvodnenia rozsudku, bola v čase jej uplatnenia na súde premlčaná. Žalobcovi preto priznal nepremlčanú časť uplatnenej pohľadávky vo výške 2.607,26 eur, pričom zostávajúca časť žaloby, ktorou bol uplatnený nárok na peňažné plnenie, bola z dôvodu jeho premlčania výrokom č. III. tohto rozsudku zamietnutá (t.j. v časti o zaplatenie 6.347,35 eur - čo predstavuje rozdiel medzi uplatnenou pohľadávkou /8.954,61 eur/ a jej priznanou časťou /2.607,26 eur/).

13. Súd výrokom I. v zmysle ustanovenia § 162 ods. 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“, rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do doby, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vedeného pod sp. zn. C-485/19 podaného žalobcami 1/ a 2/ v predmetnej veci dňa 06.04.2021 (č. I. 312 - 313 spisu). V čase vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci bolo vo veci C-485/19, vedenej pred Súdny dvorom Európskej únie, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania, podaný Krajským súdom v Prešove z 12.06.2019 a doručený Súdnu dvoru 25.06.2019, ktorý súvisí s konaním LH proti Profi Credit Slovakia, s.r.o. rozhodnuté rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 22.04.2021, a to v časti prejudiciálnej otázky, ktorá mala súvisieť aj s týmto konaním vedeným pred súdom v bode 1/ rozsudku. Navyše dodal, že skutkové okolnosti sporu, v ktorom bola zo strany Krajského súdu v Prešove položená Súdnu dvoru prejudiciálna otázka, neboli úplne totožné so skutkovým stavom zisteným v tomto spore, navyše prejudiciálna otázka sa netýkala ustanovenia Občianskeho zákonníka vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe pri bezdôvodnom obohatení (táto bola v konaní vedenom pred Krajským súdom v Prešove ustálená), ktorej posúdenie bolo v predmetnej sporovej veci kľúčové, ale týkala sa dĺžky trvania objektívnej trojročnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení. Vzhľadom na posúdenie uvedené v uznesení odvolacieho súdu (podľa ktorého je potrebné začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby počítat odo dňa splatenia každej jednotlivéj splátky každého úveru), v tejto sporovej veci by aj prípadné určenie odlišnej dĺžky trvania objektívnej trojročnej premlčacej doby nemalo vplyv na rozhodnutie v tejto sporovej veci.

14. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 C. s. p. Následne nárok na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovaným vypočítal tak, že nakoľko zo strany žalobcu 1/ bolo uplatnených 5 skupín nárokov pri zohľadnení, že úplný úspech strany sporu predstavuje 100 %, každý uplatnený nárok v tomto spore potom predstavoval 20 % (100 : 5). Vzhľadom na rozsudok okresného súdu v prvom poradí, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výrokoch II., III. a IV. dňa 14.07.2020 bol žalobca 1/ neúspešný v časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, v časti o určenie neplatnosti viacerých ustanovení úverových zmlúv a zmluvných dojednaní, ako aj v zastavenej časti konania (procesne zavinil zastavenie konania nakoľko bez uvedenia dôvodu na strane žalovaného zoberal žalobu v tejto časti späť). Naproti tomu bol úspešný v časti žaloby o neplatnosť uzatvorených dohôd o zrážkach zo mzdy ako aj časti žaloby o plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia. Súd konštatoval, že žalobca 1/ bol úspešný v rozsahu 25,82 % (20 % z titulu úspechu o určenie neplatnosti uzatvorených dohôd o zrážkach zo mzdy a 5,82 % z titulu úspechu žaloby o plnenie peňažnej sumy). Žalobca 1/ si uplatňoval spolu sumu 8.954,61 eur, čo pri vyššie uvedenom rozdelení uplatnených nárokov predstavuje 20 % vo vzťahu ku všetkým skupinám uplatnených nárokov, pričom bol úspešný v časti o zaplatenie 2.607,26 eur, čo predstavuje 29,12 % z uplatnenej sumy (2.607,26 eur : 89,5461 eur), pričom 29,12 % z 20 % predstavuje 5,82 %. Žalovaný bol úspešný vo vzťahu k žalobcovi 1/ v rozsahu 74,18 % (60 % - 20 % x 3) za úspech - v časti zamietnutia žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov (20 %), - v časti zamietnutej žaloby o určenie neplatnosti viacerých zmluvných ustanovení úverových zmlúv, ako aj zmluvných dojednaní (20 %), - v časti zastavenia konania o ponechanie neodkladného opatrenia v platnosti (20 %), + 14,18 % zamietnutej časti o zaplatenie 6.347,35 eur (zamietnutie percentuálne predstavuje 70,88 % z uplatnenej sumy - 6.347,35 eur : 89,5461 eur), pričom 70,88 % z 20 % predstavuje 14,18 % (20 : 100 x 70,88). Následne čistý úspech žalovaného predstavuje rozdiel medzi jeho celkovým úspechom a celkovým úspechom žalobcu 1/ (74,18 % - 25,82 % = 48,36 %), vzhľadom na to súd priznal žalovanému voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48,36 %. Vo vzťahu k žalobkyni 2/ súd uviedol, že táto sa v

predmetnom spore domáhala voči žalovanému určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov, ako aj určenia neplatnosti viacerých zmluvných ustanovení a zmluvných dojednaní, pričom oba uplatnené nároky boli zamietnuté. Musel tak konštatovať, že žalobkyňa 2/ v časti ňou uplatnených nárokov voči žalovanému bola neúspešná v celom rozsahu. Súd preto žalovanému, ako vo vzťahu k zamietnutým častiam žaloby úspešnej strane sporu, priznal voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. S prihliadnutím na skutočnosť, že zásada úspechu sa neposudzuje za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci, nemôže sa úspešnému odvolateľovi priznať náhrada trov za odvolacie konanie, ak bol napokon v konaní na súde prvej inštancie úspešný druhý účastník, ale náhrada všetkých účelne vynaložených trov v celom konaní od jeho začiatku až po jeho skončenie sa priznáva iba jednému účastníkovi. V zmysle uvedeného súd posudzoval úspech strán sporu v predmetnom spore ako jeden celok uplatňujúc zásadu, že náhrada trov konania sa priznáva iba jednej strane sporu, resp. úspešnejšej strane sporu s tým, že neposudzoval úspech strán sporu v jednotlivých konaniach (prvoinštančnom a druhoinsštančnom), ale zohľadnil celkový úspech/neúspech strán sporu podľa právoplatných výrokov rozsudku prvom poradí a podľa rozhodnutia prvoinštančného súdu v nadväznosti na vrátenie veci v zmysle uznesenia odvolacieho súdu.

15. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obidve strany sporu.

16. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolaním napadol výrok II. a IV. odvolávajúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C. s. p. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.607,26 eur zamietol a priznal mu voči žalobcovi 1/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

17. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania ním uplatnenú, predovšetkým pokiaľ ide o ustálenie rozsahu premlčaných nárokov, tiež dospel k nesprávnym skutkovým záverom a k nesprávnemu právnemu posúdeniu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho rozsahu a napokon rozhodol o náhrade trov konania v rozpore s § 255 a nasl. C. s. p.

18. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie pri určení, resp. posúdení, kedy začala plynúť premlčacia doba pre jednotlivé splátky, vychádzal z predpokladu, že najskôr došlo pri tom-ktorom úverovom vzťahu k úhrade istiny úveru a po jej úhrade všetky splátky predstavujú bezdôvodné obohatenie a vo vzťahu k nim posudzoval uplatnenú námietku premlčania. Postup súdu prvej inštancie je podľa žalovaného nesprávny, pretože je v rozpore s obsahom jednotlivých úverových zmlúv predpoklad, že splátkami sa najskôr spláca istina úveru a až potom úrok. Nesprávnosť predpokladu súdu vyplýva už len z takej základnej veci, akou je to, že poskytnutie revolvingu ako následného úveru predpokladalo uhradenie určeného počtu splátok. Každá splátka ale zahŕňa časť určenú na úrok a časť na úhradu istiny. Z vykonaného dokazovania a ani z tvrdení žalobcu 1/ ale nevyplýva podklad pre taký postup súdu, ktorý v rozpore s jednotlivými zmluvami všetky splátky najskôr započítaval na úhradu istiny „úveru“ a istiny „revolvingu“. Ak by mal platiť takýto postup, potom žalobca 1/ by nikdy nesplnil podmienky pre čerpanie revolvingu, pretože žiadna zmluva o revolvingovom úvere neupravuje, že predpokladom pre čerpanie úveru je úhrada len istiny úveru, resp. dokonca len časti istiny úveru. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku pritom ani neuviedol žiadne zákonné pravidlo, podľa ktorého by sa platby mali najskôr započítavať na istiny úveru, hoci bolo zrejmé (napr. z výšky platby rovnajúcej sa dohodnutej splátke úveru pri tej-ktorej zmluve o revolvingovom úvere), že ide o platbu splátky zahŕňujúcu časť určenú na úhradu istiny a časť určenú na úhradu úveru. Tiež podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne zamieňa rozsah realizovaných úhrad v období 22.12.2015 do 09.10.2017, čo nebolo sporné s tým, na čo/ na aký účel boli dané platby uhrádzané, (teda či išlo o úhrady na istiny alebo úrok). Rozsah vykonaných platieb sporný nebol až na zmluvu č. 8200030107, kde žalobca obdržal spolu sumu 3.081,68 eur, a to na základe takto prijatých platieb. Dňa 16.06.2010 - 1.284,25 eur - číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX VSXXXXXXXXXXXX, dňa 27.08.2012 - 678,76 eur - číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX VSXXXXXXXXXXXX, dňa 14.08.2014 - 678,76 eur - číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX VSXXXXXXXXXXXX. Súdom ustálený rozsah „bezdôvodného obohatenia“ bol teda nesprávny, pretože vychádza z nesprávneho záveru o výške sumy, ktorú žalobca 1/ prevzal. Okrem toho je podľa napádaného rozsudku nezrozumiteľné, na základe akého dôvodu súd v odôvodnení rozsudku (str. 9) uvádza dvakrát bezdôvodné obohatenie v prípade zmluvy č. 8200054667 nasledovne: „z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 803,70 eur (10 x 80,37 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 596,05 eur. Podľa žalovaného súd platbu v období 22.12.2015 do 09.10.2017 posúdil ako platbu určenú len na úroky, čo je sporné a postup súdu a jeho rozhodnutie, ktoré dané platby považuje len za úhradu úrokov, nemá podľa žalovaného vôbec oporu v dokazovaní a ani v žiadnom právnom predpise. Z napádaného rozsudku dôvody postupu súdu ani nevyplývajú.

19. Ak teda súd prvej inštancie vychádzal z bezúročnosti úveru, potom mal ustáliť to, aká suma bola v období 22.12.2015 do 09.10.2017 uhradená na úroky a aká na istinu. Takýto postup by primárne korešpondoval s postupom splácania (kedy žalovaný 1/ vykonával úhrady vo výške dohodnutej splátky podľa tej-ktorej zmluvy). Žalobca v podanej žalobe neidentifikoval, akú sumu uhradil na úrok a akú na istiny v uvedenom období, hoci išlo o jeho procesnú povinnosť a zodpovednosť a preto mala byť žaloba zamietnutá. Ak by si žalobca splnil dôkaznú povinnosť, potom v období od 22.12.2015 do 09.10.2017 boli na úhradu istiny a úrokov vykonané nasledovné platby: V prípade zmluvy č. 8200030107: splátka 80,37 eur - časť na úhradu istiny 31,75 eur, na úhradu úroku 48,62 eur. V období 22.12.2015 do 09.10.2017 bolo uhradené 803,70 eur, čo zodpovedá počtu 10 splátok, čiže na úhradu istiny úveru - revolvingu 317,50 eur a na úhradu úrokov 486,20 eur. V rozsahu 317,50 eur žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo. V prípade zmluvy č. 8500017369: splátka 64,29 eur - časť na úhradu istiny 24,46 eur a na úhradu úroku 39,83 eur. V období 22.12.2015 do 09.10.2017 bolo uhradené 403,81 eur, čo zodpovedá počtu 6 splátok x 64,29 eur a časť ďalej splátky vo výške 18,07 eur, čiže na úhradu istiny úveru revolvingu išlo 6 x 24,46 eur a 18,7 eur, spolu teda 164,83 eur a na úhradu úrokov 238,98 eur. V rozsahu 164,83 eur žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo. V prípade zmluvy č. 8200054667: splátka 80,37 eur - časť na úhradu istiny 31,75 eur, na úhradu úroku 48,62 eur. V období 22.12.2015 do 09.10.2017 bolo uhradené 803,70 eur, čo zodpovedá počtu 10 splátok, čiže na úhradu istiny úveru - revolvingu išlo 317,50 eur a na úhradu úrokov 486,20 eur. V rozsahu 317,50 eur žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo. V prípade zmluvy č. 8200060427 bola posledná úhrada vykonaná v r. 2015 (pred 22.12.2015) takže z nej bezdôvodné obohatenie by bolo premlčané. Na základe uvedeného preto žalovaný tvrdil, že v rozsahu sumy 799,83 eur (317,50 eur + 317,50 eur + 164,83 eur) by nemohlo ísť o žiadne bezdôvodného obohatenie, pretože uvedená suma predstavuje úhradu istiny.

20. V ďalšej časti odvolania a to v bode II. žalovaný ďalej namietal rozpor napádaného rozsudku so zák. č. 129/2010 Z. z. v zmysle výkladu tohto zákona vyplývajúceho z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní, ako sám uviedol, z právneho názoru odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 C. s. p. On však tvrdí, že v prvom rade sa súd mal riadiť právnym názorom Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017, ktorý sa týka výkladu zák. č. 129/2010 Z. z. v kontexte Smernice 2008/48/EHS a má priamy dopad aj na prejednávanú vec v tom, že Najvyšší súd SR zdôraznil, že stanovenie náležitosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy nad rámec smernice je potrebné vykladať tak, že takáto náležitosť sa nemôže vyžadovať, a preto nemôže byť ani dôvodom bezúročnosti. To, že sa uvedené rozhodnutie primárne týka „rozpisu splátok“, nie je rozhodujúce, pretože nižšie citované závery sa vzťahujú na každú z náležitostí, ktorú zák. č. 129/2010 Z. z. a Smernica 2008/48/EHS predpokladajú. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, a to bod 22., 23., 25. a 30. Ďalej žalovaný uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ újinné právo vôbec nepozná, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z., a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z. z. (čl. XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s., Klára Bírová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom by nedávala ani zmena zákona a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie sa napriek § 391 ods. 2 C. s. p. mal vypoariadať s tým, či je skutočne daný dôvod bezúročnosti, pretože závery o bezúročnosti, z ktorých vychádzal, sú založené na záveroch, ktoré podľa neho nie sú v súlade so zák. č. 129/2010 Z. z. a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Ďalej uviedol, že každá zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie úveru (zmluva o úvere), ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy, kam patrí aj oznámenie veriteľa o schválení úveru. Súd konštatoval, že oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je súčasťou zmluvy. Z rozsudku ale nevyplýva právne relevantný dôvod pre takýto záver, naviac, ak tento záver je v rozpore aj so súdnou praxou. Na podporu tohto argumentu žalovaný poukázal napr. na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/62/2019 (bod 13.), rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 25Co/2/2019 (bod 23. a 26. odôvodnenia). Z uvedených dôvodov tvrdil, že oznámenie veriteľa o schválení úveru je riadnou súčasťou zmluvy a termín konečnej splatnosti z neho nevyplýva. Preto k vzniku bezdôvodného obohatenia nedošlo.

21. Odvolaním napadol aj výrok IV. z dôvodu, že ide o výrok závislý od rozhodnutia vo výroku II.

22. Žalobcovia prostredníctvom splnomocneného zástupcu napadli rozsudok okresného súdu ohľadom výrokov IV. a V. z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, d/ C. s. p. Mali za to, že konajúci súd mal vo výroku uznesenia rozhodnúť o tom, že neprizná náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu, a to z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p. Uviedli, že trovy konania, ktoré im vznikli ako aj žalovanému, vznikli práve v súvislosti s konaním žalovaného, a to z dôvodu, že tento konal protiprávne, nezákonne ako aj v rozpore s dobrými mravmi. Boli tak nútení zvoliť si za účelom ochrany svojich práv a práv chránených záujmov advokáta.

23. V tejto súvislosti upriamili pozornosť na skutkové okolnosti daného prípadu. 1. Žalobca uzavrel so žalovaným viaceré zmluvy o revolvingovom úvere. Dlh bol žalobcami z vyššie uvedených revolvingových úverov riadne splatený, čo oni v konaní aj riadne preukázali. 2. Napriek splateniu celej dlžnej sumy z ich strany došlo zo strany žalovaného k vymáhaniu tohto dlhu, ktorý však už neexistoval. Zároveň zamestnávateľa žalobcu 1/ žalovaný vyzval na vykonávanie zrážok zo mzdy, ktoré boli nezákonné a neoprávnené a tak z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. spôsobeniu nemalej škody. Žalovaný na výzvy ich právneho zástupcu nereagoval. Z tohto dôvodu žalobca 1/ podal návrh na vydanie neodkladného opatrenia, na základe ktorého dňa 19.10.2017 súd rozhodol o povinnosti jeho zamestnávateľa zdržať sa vykonávania zrážok z jeho mzdy a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalovaný postupoval voči nim ako spotrebiteľom bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Vystavil ich (spotrebiteľov) nemorálnemu zaobchádzaniu, ktoré zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Týmto poukázali na výšku ročného úroku, ktorý je vo všetkých napádaných zmluvách vo výške cca 70 %, čo absolútne odporuje dobrým mravom. 4. Žalobou žiadali vydať iba to, o čo sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne a proti dobrým mravom obohatil a následne potom čo im odmietol poskytnúť akúkoľvek súčinnosť.

24. Podľa žalobcov z podaného návrhu žaloby ako aj v zmysle všetkých ich vyjadrení v rámci konania, na základe ktorých bol vydaný aj rozsudok, je absolútne zrejmé, že oni boli nútení podať tento návrh, a to kvôli konaniu žalovaného, nakoľko tento konal v rozpore s právnymi predpismi SR a dochádzalo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu na ich úkor ako spotrebiteľov. Ako spotrebiteľia, ktorých postavenie bolo konaním žalovaného vo výraznej nerovnováhe voči žalovanému, prostredníctvom svojho návrhu boli nútení chrániť svoje práva, čím vznikli trovy konania. Z vecného hľadiska bol ich nárok zamietnutý v prevažnej časti „iba z dôvodu, že bol premlčaný, teda nebol zamietnutý z dôvodu vecnej nesprávnosti, či neopodstatnenosti, ale z dôvodu objektívnej právnej skutočnosti - uplynutia času (premlčanie)“. Vzhľadom na uvedené mali jednoznačne za to, že náhrada trov konania nemala byť žalovanému priznaná, keďže nutnosť podania návrhu vyvolal svojim konaním žalovaný, pričom ide zároveň o účelne vynaložené trovy, ktoré boli nevyhnutné na ochranu ich práv.

25. Zároveň žalobcovia poukázali na skutočnosť, že oni v tomto spore vystupovali ako spotrebiteľia a aj preto mali za to, že aj toto je ďalšia skutočnosť, ktorú je potrebné pri priznaní nároku na náhradu trov konania zohľadniť, nakoľko práve spotrebiteľia sú chránení zákonom vo väčšej miere z dôvodu, že sú slabšou zmluvnou stranou, čo bol bezpochyby aj tento prípad. Museli vyvinúť nezanedbateľné úsilie s cieľom domôcť sa požadovaného bezdôvodného obohatenia a jeho vydania. Nemali na výber vzhľadom aj na odmietavý postoj žalovaného. Plnili žalovanému vo výške sumy predstavujúcej bezdôvodné obohatenie na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v presvedčení, že táto bola uzavretá v súlade so zákonom a dotknuté podmienky úveru zodpovedajú požiadavke zákona. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba vychádzať z funkcie satisfakčnej, sankčnej a aj z toho, že upustenie od náhrady trov konania treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším subjektom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov spočívajúci v tom, že žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Žiadali, aby odvolací súd vzal do úvahy sociálny aspekt prípadu odôvodňujúci aplikáciu ust. § 257 C. s. p. Výnimočnosť dôvodov pre aplikáciu § 257 spočíva tak v okolnostiach danej veci (vec určenia neplatnosti právnych úkonov a vydanie bezdôvodného obohatenia, správanie žalovaného, ktorý sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil, nemalá výška bezdôvodného obohatenia), ako aj v okolnostiach na strane žalobcov (spotrebiteľia), majetkové pomery. Všetky tieto okolnosti a pomery by mal podľa nich považovať odvolací súd za dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania, inak v tomto smere úspešnej strane žalovanému. Napokon uviedli, že k aplikácii § 257 dochádza najmä z aspektov sociálnych. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárodkové a iné pomery všetkých strán sporu a všima si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). Na tomto mieste uviedli, že žalovaný vyvíja podnikateľskú činnosť a je podnikateľským subjektom, ktorý ponúka okrem iného úverové finančné služby v Slovenskej republike, ktoré sa javia ako výnosné s poukazom na RPMN poskytnutých úverov.

Z verejne dostupného portálu finstat.sk je možné zistiť, že celkové výnosy tohto subjektu predstavujú za r. 2020 sumu vo výške 9,79 mil. eur. Žalobcovia mali tak za to, že majetková sféra žalovaného nebude nepriznaním náhrady trov konania nijak dotknutá. Opätovne poukázali na to, že práve tento podnikateľský subjekt bol ten, kto sa na ich úkor obohatil, a to pre nich v nemalej výške, pričom o priznanie tohto nároku - bezdôvodného obohatenia prišli „len“ v dôsledku uplynutia času - premlčania.

26. Navrhli, aby odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p. rozsudok okresného súdu zmenil, a to v časti, že nárok na náhradu trov konania sa nepriznáva žiadnej zo sporových strán, alebo aby rozsudok zrušil a v zmysle ust. § 391 C. s. p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to v časti rozhodnutia o výroku o náhrade trov konania.

27. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 08.09.2021 uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolaní žalobcov neboli tvrdené a preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by spochybnili vecnú správnosť a zákonnosť výrokov o náhrade trov konania. Pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je rozhodujúca zásada zodpovednosti za výsledok, ktorá je vyjadrená v ust. § 255 C. s. p. Bolo právne irelevantné tvrdenie žalobcov, podľa ktorého by výsledok konania bol možno iný, ak by uplatnený nárok bol uplatnený pred uplynutím premlčacej doby alebo posúdenie by bolo iné. Žalobcovia predsa podali žalobu s vedomím uplatňovania premlčaného nároku a v konaní o žalobe pokračovali aj po námietke premlčania s tvrdením o úmyselne získanom bezdôvodnom obohatení a domáhaní sa aplikácie 10-ročnej premlčacej doby. Sami žalobcovia uvádzali neopodstatnené tvrdenie o tom, kedy mala začať plynúť premlčacia doba dvojročná a že objektívna doba by mala byť desaťročná, ale od počiatku neboli v konaní označené dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. Ďalej poukázal žalovaný na to, že žalobcovia trvali na podanej žalobe aj po uplatnení námietky premlčania a aj po tom, ako bol uznesením odvolacieho súdu zrušený pôvodný rozsudok a tvrdenia žalobcov o premlčaní a o údajne úmyselne získanom obohatení, posúdené ako nedôvodné. V súvislosti s tvrdeniami žalobcov považoval za dôležité poznamenať, že títo podali žalobu prostredníctvom právneho zástupcu a tak do konania nevstupovali v postavení právne neznačných osôb a sami si nárok na náhradu trov konania uplatňovali. Rovnako preto museli vedieť aj o riziku neúspechu a procesného dôsledku spojeného so zodpovednosťou za výsledok konania.

28. Vo vzťahu k § 255 C. s. p. nie sú podľa žalovaného určené osobitné pravidlá v spotrebiteľskom spore resp. v spore s ochranou slabšej strany. To znamená, že platia pravidlá rovnocenné, ako pri každom inom spore.

29. Tvrdenie o dôvodoch hodných osobitného zreteľa bolo žalobcami uplatnené až v rámci odvolania, ale vo všeobecnej rovine bez označenia takých individuálnych a konkrétnych skutočností, ktoré by spĺňali dôvod pre aplikáciu § 257 C. s. p.

30. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne 2/ on uvádzal, že od začiatku konania bol vo vzťahu k tejto z jeho strany namietaný nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie, pričom žalobkyňa 2/ tento nedostatok neodstránila a ani nepreukázala žiadne vecne relevantné dôvody, na základe ktorých bol oprávnený sa domnievať, že jej patrí právo tvrdené v žalobe. Tento nedostatok neodstránila žiadnym skutkovým tvrdením ani počas konania a nenapadla záver súdu o zamietnutí jej žaloby. Vo vzťahu k takémuto postupu preto osobitne u žalobkyne 2/ žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa nemohli vzniknúť, lebo táto nepreukázala a od počiatku žiadne skutočnosti odôvodňujúce jej domnelý nárok neuvádzala, čiže s ohľadom na povahu veci žalobu ona podával zjavne nedôvodne. Taktiež platí, že v jej prípade nebolo splnené ani druhé (kumulatívne) kritérium, a to existencia takej sociálnej situácie, v ktorej by nemal znášať zodpovednosť za neúspech v spore.

31. Ust. § 257 C. s. p. je ustanovením, ktoré predstavuje výnimky zo všeobecného pravidla o náhrade trov konania. Preto na jeho aplikáciu sa vyžaduje preukázanie takých okolností, ktoré svojou intenzitou a charakterom spĺňajú výnimočnosť. Žalobcovia žiadne takéto skutočnosti ani netvrdia a ani nepreukazujú. Spor bol vyvolaný žalobcami, a preto on má zákonný nárok na náhradu trov konania podľa miery úspechu vo vzťahu k trovám konania, ktoré mu vznikli. Účelnosť vynaložených trov vyplýva nielen z doteraz právoplatnej časti rozsudku (o zamietnutí žaloby v časti nároku uplatnenom žalobcom 1/, v celom rozsahu nároku uplatnenom žalobcom 2/). Vzhľadom na opísané skutočnosti a dôvody je odvolanie žalobcov proti výrokom IV. a V. rozsudku nedôvodné.

32. Žalovaný preto navrhol výrok V. potvrdiť. Pokiaľ ide o výrok IV. vzhľadom na jeho odvolanie, proti výrok II. a previazanosť výroku IV. na výrok II. navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolania. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie.

33. Žalobcovia prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 09.09.2021 argumentáciu žalovaného v odvolaní (že súd nesprávne vypočítal výšku bezdôvodného obohatenia, a

to v časti, kde medzi jednotlivými úhradami od žalobcu žalovanému súd prvej inštancie nerozlišoval, v akej časti išlo o splatenie istiny a v akej o splatenie úroku, resp. iných poplatkov) za absolútne irelevantnú a nelogickú. Poukázali na skutočnosť, že súd prvej inštancie jednoznačne určil, že úvery poskytnuté na základe zmlúv o revolvingových úveroch sú bezúročné a bez poplatkov. Uvedené je aj titul bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to bolo zrejmé, že všetky splátky zo strany žalobcu žalovanému, resp. akékoľvek uhradené poplatky, bolo potrebné považovať za úhradu istiny. Vzhľadom na skutočnosť, že súd určil, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, nebolo možné rozdeľovať jednotlivé úhrady na úhradu istiny a úhradu úroku, resp. iného poplatku tak, ako to vo svojom odvolaní prezentuje žalovaný, keďže v nadväznosti na výrok súdu prvej inštancie žalobca nikdy nebol povinný žalovanému uhrádzať úroky, ale výlučne istinu, čo aj riadne splnil. Súd teda vo svojom rozhodnutí nebol povinný rozpočítavať úhrady na istinu a úroky, a to teda vzhľadom na vyššie uvedené, keďže s poukazom na rozhodnutie súdu od samého počiatku úhrady neboli na úroky, ale výlučne celá suma predstavovala úhradu istiny.

34. Tiež sa žalobcovia nestotožnili s odvolaním žalovaného v tom, že súd nesprávne aplikoval a vyložil zákon č. 129/2010 Z. z. a teda, že oznámenie veriteľa o schválení úveru je riadnou súčasťou zmluvy a termín konečnej splatnosti z neho vyplýva. Poukázali na skutočnosť, že žalovaný poukazuje na znenie zákona, ktoré bolo neskoršou novelou ako boli podpísané zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Bolo teda nedôvodné, aby sa žalovaný odvolával na neskoršie znenie zákona a jeho neskorší výklad, resp. rozhodnutia, ktoré boli vydané v zmysle neskoršieho znenia zákona, ktoré sa však na žalobcu nedá aplikovať. Následne žalobcovia poukázali na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 11.06.2010, § 9 ods. 13 zák. č. 129/2010 Z. z. účinného od 23.12.2015, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 11.6.2010, od 01.12.2011, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 10.06.2013. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými, podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zák. č. 129/2010 Z. z.

35. Okrem iného žalobcovia poukázali na skutočnosť, že sú spotrebiteľom a teda slabšou stranou v konaní a teda celý zák. č. 129/2010 Z. z. je v právnom poriadku SR najmä z dôvodu ochrany spotrebiteľa a teda je aj potrebné, aby všetky ustanovenia uvedeného zákona boli vykladané pro-spotrebiteľsky a na jeho ochranu.

36. Poukázal aj na skutočnosť, že aj Krajský súd v Žiline v konaní sp. zn. 8CoCsp/45/2020-286 považoval za správny záver súdu o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. Podľa žalobcov bolo preto potrebné považovať poskytnuté úvery neobsahujúce termín konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov (§ 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z.) za bezúročné a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. Žalobcovia tak mali za to, že odvolanie žalobcov (správne žalovaného - poznámka odvolacieho súdu) nie je dôvodné.

37. Žalobcovia prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike zo dňa 04.10.2021 mali za to, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuvádza nijaké tvrdenia, ktoré by vyvrátili skutočnosti uvedené v ich odvolaní. Jednoznačne trvali na skutočnosti, že s poukazom na výsledok sporu a skutočnosť, že oni sú v konaní slabšou stranou, ani jednej zo sporových strán nemal byť priznaný nárok na trovy konania, resp. pokiaľ by niekomu mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania, mali to byť práve oni. Poukázali na skutočnosť, že práve žalovaný vyvolal stav, kedy oni boli nútení podať predmetnú žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a teda nie je namieste, aby tento uvádzal, že oni žalobcovia mali po vznesení námietky premlčania vziať žalobu späť. Podľa žalobcov až do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, od akého momentu a v akej dobe sa bude počítat premlčanie, o čom svedčí aj ich návrh na prerušenie konania, a to z dôvodu prebiehajúceho prejudiciálneho konania, pričom vec bola vedená pred Súdny dvorom EÚ pod sp. zn. C-485/19 a riešila práve začiatok a dĺžku premlčacej lehoty. Bolo teda zrejmé, že o dĺžke premlčacej lehoty sa oni dozvedeli až z uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, čo bolo prakticky až tesne pred rozhodnutím súdu prvého stupňa v tomto konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené teda z opatrnosti podali návrh na prerušenie konania do rozhodnutia vo vyššie uvedenej veci pred Súdny dvorom EÚ, pričom o tomto návrhu už konajúci súd nerozhodol, keďže medzičasom bolo rozhodnuté už aj na Súdnom dvore EÚ. Oni teda vykonali všetky opatrenia, aby neboli povinní hradiť trovy konania žalovanému v prípade, že by bolo ohľadom doby premlčania rozhodnuté v ich neprospech. Pokiaľ ide o postavenie žalobkyne 2/, tak táto vystupovala v postavení žalobcu z dôvodu, že mala dôvodnú obavu, že pokiaľ by aj súd vyhovel žalobcovi 1/, tak by žalovaný začal s vymáhaním pohľadávky z predmetných zmlúv voči žalobkyňi 2/ ako spoludlžníkov. Žalobkyňa 2/ teda nemala taktiež inú možnosť brániť sa voči konaniu žalovaného.

38. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 10.10.2021 a to k vyjadreniu žalobcov zo dňa 09.09.2021 uviedol, že na ním podanom odvolaní trvá a podanie žalobcov nepovažuje za dôvodné.

39. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 C. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom výrokoch II., IV. a V. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) z nasledovných dôvodov:

40. Okresný súd rozsudkom v prvom poradí (č. k. 6Csp/4/2018-210 zo dňa 05.06.2020) rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu vo výške 8.954,61 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Súd určuje, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500017369 zo dňa 12.11.2012 uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200054667 zo dňa 06.03.2013, uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným a dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200060427 zo dňa 14.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom 1/ a žalovaným sú neplatné (výrok II.). Súd konanie v časti o ponechanie v platnosti neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 45Csp/6/2017-39 zo dňa 19.10.2018 do právoplatného skončenia konania Okresného súdu Žilina vedeného pod sp. zn. 6Csp/4/2018 zastavil (výrok III.). Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok IV.). Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania (výrok V.).

41. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8CoCsp/45/2020-286 zo dňa 29.01.2021 rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a V. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo výrokoch II., III. a IV. zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

42. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že návrh žalobcov 1/ a 2/ na prerušenie konania do doby, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vedeného pod sp. zn. C-485/19 zamietla (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2.607,26 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalobu v časti nároku uplatneného žalobcom 1/ o zaplatenie sumy 6.347,35 eur zamietol (výrok III.). Zároveň rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinsťančného konania v rozsahu 48,36 % (výrok IV.) ako i, že žalovaný má voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinsťančného konania v rozsahu 100 % (výrok V.).

43. Zhrnúc dôvody rozhodnutia okresného súdu možno uviesť, že po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu sa zaoberal posúdením vnesenej námietky premlčania zo strany žalovaného ohľadom uplatneného nároku. Bolo konštatované, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Preto bol žalobca 1/ povinný zaplatiť žalovanému len súčet istín poskytnutých úverov. Plnenia, ktoré boli realizované nad rámec istín úverov boli plneniami bez právneho dôvodu a teda bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Žaloba bola vo veci podaná dňa 24.11.2017 a preto nepremľanými sú pohľadávky žalobcu 1/ voči žalovanému najneskôr 2 roky pred uplatnením nároku teda najneskôr 24.11.2015. U zmluvy č. 8200030107 to bola za čas od 22.12.2015 do 09.10.2017 suma 803,70 eur, u zmluvy č. 8500017369 suma 403,81 eur, u zmluvy č. 8200054667 suma 803,70 eur a zmluvy č. 8200054667 suma 596,05 eur. Celkove suma 2.607,26 eur. Uvedenú sumu súd žalobcovi 1/ priznal a vo zvyšnej časti ohľadom sumy 6.347,35 eur žalobu zamietol.

44. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil.

45. Podľa § 387 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

46. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu aj správne právne posúdil.

47. Vzhľadom na potrebu vyporiadať sa s námietkami žalovaného odvolací súd dopĺňa (§ 387 ods. 2 C. s. p. in fine) nasledovné:

48. Podľa žalovaného sa súd napriek § 391 ods. 2 C. s. p. mal vysporiadať s tým, či je skutočne daný dôvod bezúročnosti, pretože závery o bezúročnosti z ktorých vychádzal sú založené na záveroch, ktoré podľa neho nie sú v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a rozhodnutím NS SR sp. zn. 3 Cdo/146/2017.

49. Okresný súd rozsudkom v prvom poradí konštatoval, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bezpoplatkové a to z dôvodu, že vo všetkých štyroch zmluvách o revolvingovom úvere (zmluvy č. 8200030107 z 16.06.2010, č. 8500017369 z 12.11.2012, č. 8200054667 z 06.03.2013 uzatvorené žalobcami a žalovaným a zmluva č. 8200060427 z 14.11.2013 uzatvorená žalobcom 1/ a žalovaným) absentoval údaj o konečnej splatnosti úverov (§ 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvárania zmlúv o revolvingovom úvere). Súd zároveň vyhodnotil, že vo všetkých štyroch zmluvách absentovalo uvedenie predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ predmetného zákona účinného v čase uzatvárania zmlúv o revolvingovom úvere), pričom zákon tieto nedostatky zmlúv sankcionoval ich bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Krajský súd v uznesení č. k. 8CoCsp/45/2020-286 zo dňa 29.01.2021 považoval za správny záver súdu o absencii údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 (bod 19. odôvodnenia). Nemal preto dôvod sa námietkou žalovaného opätovne zaoberať.

50. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie pri určení, resp. posúdení, kedy začala plynúť premlčacia doba pre jednotlivé splátky, vychádzal z predpokladu, že najskôr došlo pri tom - ktorom úverovom vzťahu k úhrade istiny úveru a po jej úhrade všetky splátky predstavujú bezdôvodné obohatenie a vo vzťahu k nim posudzoval uplatnenú námietku premlčania. Žalovaný postup súdu považoval za nesprávny pretože je v rozpore s obsahom jednotlivých úverových zmlúv predpoklad, že splátkami sa najskôr spláca istina úveru a až potom úrok.

51. Podľa odvolacieho súdu za stavu, že úver je bezúročný a bez poplatkov je dlžník povinný platiť istinu. Vyplýva to aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 260/2021-41 zo dňa 26.08.2021 podľa ktorého: „V bežnom občianskoprávnom vzťahu sa zásadné vady zmlúv sankcionujú konštrukciou neplatnosti právnych úkonov. V spotrebiteľskom úverovom vzťahu sa menej vážne vady právnych úkonov postihujú konštrukciou úveru bez úrokov a bez poplatkov. V oboch prípadoch to zásadne vedie k tomu, že dlžník je povinný vrátiť to, čo podľa úverovej zmluvy dostal ako istinu“. Z uvedeného tak vyplýva, že dlžník nie je povinný platiť dojednané úroky a poplatky ale istinu musí splatiť v dojednanej výške splátok.

52. Žalovaný ďalej namietal rozsah vykonaných platieb u zmluvy č. 8200030107, kde žalobca 1/ obdržal spolu sumu 3.081,68 eur (dňa 16.06.2010 - 1.284,25 eur, dňa 27.08.2012 sumu 678,76 eur, dňa 14.08.2014 sumu 678,76 eur). Súdom ustálený rozsah „bezdôvodného obohatenia“ považoval preto za nesprávny lebo vychádza z nesprávneho záveru o výške sumy, ktorú žalobca 1/ prevzal.

53. K uvedenému odvolací súd uvádza, že okresný súd v rozsudku uviedol prevzatie sumy 2.290,84 eur (s poukazom na čl. 107 spisu - 1.500,- eur + 790,84 eur) a koľko zaplatil žalobca 1/ - 5.744,05 eur (čl. 39 a 42 spisu). Žalovaný svoje iné tvrdenia v konaní pred okresným súdom nielenže ničím nepreukázal ale odvolací súd nevidel dôvod, že by otázka prevzatia sumy na základe zmluvy č. 8200030107 mala byť s ohľadom na závery o premlčaní rozhodujúca.

54. V odvolaní žalovaný za nezrozumiteľné považoval na základe akého dôvodu súd v odôvodnení rozsudku (strana 9) uvádza dvakrát bezdôvodné obohatenie v prípade zmluvy č. 8200054667 nasledovne: „z titulu plnení na úver poskytnutá na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 803,70 eur (10 x 80,37 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8200054667 sumu 596,05 eur“.

55. Podľa odvolacieho súdu okresný súd vychádzal z vyjadrenia samotného žalovaného z 03.06.2020 (č.l. 193, 193 p.v. spisu) ktorý v ňom uvedené takto uviedol. Je však zrejmé, že ide o chybu v písaní a má ísť o zmluvu č. 8200060427. Je to zrejmé s ohľadom na výšku splátok. U zmluvy č. 8200054667 splátky predstavovali sumu 80,37 eur a u zmluvy č. 8200060427 sumu 85,15 eur. Súčin sumy 85,15 eur a 7 platieb predstavuje uvádzanú sumu 596,05 eur majúcu sa týkať zmluvy č. 8200060427.

56. Ďalej podľa žalovaného v odvolaní v prípade zmluvy č. 820060427 bola posledná úhrada vykonaná v r. 2015 (pred 22.12.2015) takže z nej bezdôvodné obohatenie by bolo premičané.

57. Aj v súvislosti s touto námietkou možno konštatovať, že okresný súd vychádzal z vyjadrenia samotného žalovaného zo dňa 03.06.2020 (č.l. 193 p.v. spisu) o platbách vykonaných ohľadom uvedenej zmluvy dňa 23.03.2016, 25.04.2016, 08.06.2017, 07.07.2017, 09.08.2017, 07.09.2017 a 09.10.2017 po 85,15 eur. Toto jeho vyjadrenie tak nesvedčí o poslednej platbe vykonanej v r. 2015. Iné dôkazy žalovaný v tomto smere nepredložil.

58. Žalobcovia napadli odvolaním rozsudok okresného súdu ohľadom výroku o trovách konania, ktorý vychádzal uplatňujúc zásadu úspechu strán sporu v predmetnom spore a to v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 C. s. p. Podľa nich súd pre dôvody hodné osobitného zreteľa nemal priznať náhradu trov konania žiadnej strane. Za výnimočné dôvody považovali okolnosti danej veci (vec určenia neplatnosti právnych úkonov a vydanie bezdôvodného obohatenia, správanie žalovaného, ktorý sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil, nemalá výška bezdôvodného obohatenia) ako i okolnosti na ich strane (spotrebitelia), majetkové pomery žalovaného.

59. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 C. s. p.), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C. s. p.). V zmysle zásady úspechu vo veci, je neúspešná strana sporu povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli, pričom v zásade musí ísť o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

60. Ust. 257 C. s. p. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C. s. p.). Podľa neho súd výnimočne neprizná náhradu trov konania strane, ktorá by naň mala nárok, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vtedy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C. s. p. vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to 1. dôvody hodné osobitného zreteľa a 2. výnimočné okolnosti, ktoré pojmy však bližšie nešpecifikuje, ich výklad ponecháva na súdnu prax. Ust. § 257 C. s. p. teda slúži na to, aby bolo možné postihnúť situácie, kedy je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

61. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo dňa 06. júna 2019 aplikácia § 257 C. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorým musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Rozhodovanie o náhrade trov konania je v podstate druhotným spektrom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia Ústavný súd Slovenskej republiky nepovažuje za nevyhnutné, aby všeobecný súd za každých okolností poskytol stranám v konaní priestor, aby sa vyjadrili k potenciálnej aplikácii § 257 C. s. p.

62. Odvolací súd v okolnostiach uvádzaných žalobcami v odvolaní nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa. Z obsahu rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žalobcovia nemali v spore úspech aj z

dôvodu nesprávne podanej určovacej žaloby (o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, o určenie neplatnosti viacerých ustanovení úverových zmlúv a zmluvných dojednaní). Nebol preto ich nárok zamietnutý v prevažnej časti len kvôli premlčaniu. Je pravdou, že išlo o spotrebiteľský spor avšak žalobcovia boli v konaní zastúpení advokátom. Prihliadnuť bolo možné len na sociálny aspekt prípadu ale v tomto smere tieto konkrétne skutočnosti ohľadom ich osobných pomerov (napr. spojené so zdravotným a sociálne nepriaznivým stavom) netvrdili a ani nepreukázali.

63. Podľa odvolacieho súdu tak žalobcovia a žalovaný v odvolaní neuviedli a nepreukázali žiadne skutočnosti, ktoré by boli relevantným dôvodom a mohli mať vplyv na výsledok rozhodnutia. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II., IV. a V. ako vecne správny potvrdil. Vo výrokoch I. a III. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý nakoľko nebol napadnutý odvolaním.

64. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca 1/. Preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa 2/ bola v odvolacom konaní týkajúcom sa trov konania neúspešná preto má žalovaný voči nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

65. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).